

Hồi 23

Tiểu Hiệp Dũng Chiến Quang

Hắc Phụng tỏ vẻ ái ngại, ngập ngừng đáp:

- Vì ở Chung Nam sơn tại Hư vô cung có một yêu nữ chuyên ăn thịt, uống huyết người một cách ngon lành. Lần trước thầy trò lão Hích dắt tiểu nữ đi ngang đấy, bèn phải bế tiểu nữ chạy trốn chết cho nên tiểu nữ quá sợ không dám đi.

Thượng Quan Kiệt cả cười bảo:

- Người quá khờ khạo ! Chúng nó gạt người đấy !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua hiểu ngay vì Trấn sơn tiên viên Hích Lượng đối với Hư vô cung là nơi cấm kỵ lại sợ người khác biết rõ dã tâm, bèn kiếm lời bịa đặt dối người, nên chàng cả cười bảo:

- Không có nữ yêu, nữ tinh nào cả, mà là hai vị nữ hiệp danh trấn giang hồ.

Hắc Phụng nghe qua cả mừng, nhanh nhẩu nói:

- Nếu quả vậy, tôi đi ngay ! Tôi quyết đến cầu họ để báo cừu.

Thượng Quan Kiệt lên tiếng thúc giục:

- Không nên chần chờ trời sáng mất, nếu người có quen với Hư vô cung thì nên để cô nương đi cho chóng !

Nghe Hắc Phụng nói đến việc báo cừu, chàng thấy đêm đã khuya mà thì giờ lại ít, chàng bèn lấy ra một ít bạc vụn đưa cho Hắc Phụng và nói:

- Khi đến Hư vô cung họ sẽ tiếp đãi người chu tất !

Hắc Phụng suy nghĩ một lúc đoạn nói:

- Ân nhân, ví như mẹ con họ hỏi, tôi phải nói ân nhân là ai ?

Bấy giờ, Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã vọt đứng trên mái nhà lầu cao giọng nói xuống:

- Tâm tình gì lâu thế ? Hãy đi cho mau !

Cửu Thiên Hiệp gấp rút nói nhanh:

- Ta tên là Cừ Thiên Hiệp !

Hắc Phụng vốn vã hỏi:

- Ân nhân họ Cừ à ?

Cừ Thiên Hiệp ngắt ngang:

- Thôi hãy đi cho mau ! Kéo chú cháu nhà họ Hích đến mà rắc rối !

Nói dứt, chàng sử dụng chiêu Lôi hành cửu chuyển chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, nhún mình vọt lên cao mấy trượng.

Hắc Phụng còn tỏ vẻ lưu luyến, nhưng nàng không dám chậm trễ vội chạy nhanh ra ngoài, tuy nàng không giỏi về khinh công, song đủ sức vượt qua bức tường thấp, nàng mang sao đội nguyệt đi tựa chim bay, hướng về Chung Nam sơn Hư vô cung để tìm mẹ con yêu cơ nữ hiệp.

Lúc bấy giờ, vầng trăng đã soi chiếu giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đến giữa đêm, đầu giờ tí canh ba.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt tuy thân mình to như chiếc chuông đại hồng, vậy mà bộ pháp khinh công của lão đến mức đăng phong tạo cực

Cừ Thiên Hiệp có chiêu Lôi hành cửu chuyển cũng là môn tuyệt thế khinh công.

Hai người kẻ lên người xuống, chỉ trong mấy khắc đã thấy tòa Chung cổ lầu cách chẳng bao xa, khoảng đất rộng trước cổ lầu, lúc bấy giờ im lìm tĩnh mịch, không có một tiếng động nhỏ. Nhưng có ai ngờ, tại đây có một rừng người ngồi im đứng lặng; Thượng Quan Kiệt và Cừ Thiên Hiệp hạ mình rồi đứng nhẹ trên bờ tường.

Thượng Quan Kiệt mặt lộ nghi vấn, mắt chiếu ra những tia kinh quái, lão nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Giờ đã canh ba, quang cảnh sao lạ thế này ?

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Phải đấy ! Tại sao ?

Câu nói chưa dứt, bỗng nghe một giọng cười lạnh lạnh phát ra dưới gốc cây ba tiêu kê bờ tường, tiếp theo đấy một lời nói nhẹ:

- Đến đây !

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, nhún mình rơi nhẹ từ đầu bờ tường xuống, đôi mắt không ngớt quan sát cảnh vật chung quanh.

Nguyên ba cây tiêu này cành lá um tùm đầy mịt, một vị lão nhân ngồi xếp bằng tròn lưng tựa vào thân cây, vẻ mặt âm ma trầm lặng không lộ ra nét cảm tình nào, duy có đôi mắt tròng trắng đã dường như không có một tí tròng đen nào khiến người trông thấy đã đủ kinh khiếp.

Cửu Thiên Hiệp nhớ kỹ, lão này là một người lạ không có ghi ký hiệu trên bờ tường vào lúc chiều. Chàng thủ thế bước ngang qua cách mặt lão độ một trượng song lão tỏ ra không hay biết, đôi mắt trắng đã hướng nhìn trời, nghiêng tai dường như nghe ngóng sự gì ở đâu đâu.

Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ rút vang lên:

- Chánh chúa nhi đã lại !

Giọng nói quá nhỏ, song nhờ trời khuya vắng lặng Cửu Thiên Hiệp nghe rõ từng tiếng một, chàng nhanh chân bước khỏi chỗ lão mắt trắng ngoảnh mặt nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Lại thấy dưới gốc cây bàng, có hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện.

Một là Bạch xà lang quân, tức tên hán tử vẽ ký hiệu Bạch xà trên bờ tường. Bên hông hắn có một cây gậy tỏa hào quang chiếu nhấp nháy sáng rực, đấy là cây Trại ngân linh xà bổng. Còn người kia là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Cả hai đều thấy Cửu Thiên Hiệp nhìn một cách xoi mói, nhưng họ lặng lẽ không nửa lời, lại đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi nhắm kín mắt lại như kẻ ngủ say, không cần chú ý đến ngoại sự.

Cửu Thiên Hiệp hơi buồn man mác, nguyên mấy người này chờ có biến cố, mới gây thêm biến cố hiện giờ lại giả bộ nhắm mắt, chứ mục đích họ là chờ xem thời cơ.

Chàng thối lui ra sau hai bước toan ngồi bệch xuống.

Hốt nhiên tiếng niệm Phật cực nhỏ vang lên:

- Vô lượng thọ Phật !

Tiếng niệm vừa dứt, thì đạo kinh phong rất mạnh tỏa ra một vùng rộng lớn, từ phía sau thổi mãnh liệt vào lưng Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp, hoảng hốt nghiên mình giữ thế bất ngay đạo nội lực hộ thân, vô tình chàng thối lui rất nhanh, ước chừng một trượng tí nữa vấp trúng một người, nhưng linh tính báo động khiến chàng quay người ra sau, nhận rõ người ngồi trước mặt chàng

là Huỳnh Quan đạo sĩ Thiết Phất Trại Đồn Dương trên tay lão cầm cây thiết phất trần, thế đánh Cửu Thiên Hiệp vừa rồi chưa kịp thấu, mà tựa hồ như lão toan tấn công chiêu kế tiếp.

Cửu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng tràn lan khắp cơ thể khí giận bốc lên đầy mặt bèn trầm giọng hỏi:

- Lão đạo ! Người giở trò gì thế !

Vừa nói dứt, chàng ngã người ra phía trước tay tả giơ lên cao, phòng chống lại đạo kinh phong tay hữu để ngay bụng toan đẩy ra chiêu thế

Một giọng nói khàn khàn chợt vang lên:

- Tiểu khách quan ! Không nên lấy làm lạ về thái độ của đạo sĩ ! Cái lỗi là do khách quan đâm phải đạo bào của hãn ta ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận, vì chàng có đâm phải áo đạo sĩ đâu ? Lại thấy một đạo hắc quang chớp lạnh. Một bà lão tay cầm gậy múa vút, bước ra cản ngang mặt Cửu Thiên Hiệp, chính lời nói vừa rồi do bà ta phát ra.

Cửu Thiên Hiệp thấy cử chỉ và lời nói của lão bà cơn giận chàng như lửa cháy dưới rưới dầu thêm, tay tả chàng chồm tới trước toan chop đầu gậy, miệng thì nói to:

- Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, lão bà nghĩ sao mà đứng ra tiếp vụ này !

Tam điểm đào hoa Mạnh lão bà thủ pháp rất tinh, nhanh nhẹn chần chờ, chẳng đợi Cửu Thiên Hiệp chop lấy gậy, tay hữu mục kéo nhanh cây gậy vào lòng, lão bà không nói nửa tiếng mà tháo lui ra ngoài một trượng, nhắc mình lên ngồi trên trống đá, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ như kẻ vô tư

Cửu Thiên Hiệp giận sôi gan, vội bước đến trước mặt lão bà, hét to lên:

- Lão bà tử, tại sao chẳng nói ? Tại sao không can thiệp cho lão đạo nữa đi ?

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, nổi giọng khàn khàn đầy tử khí bảo:

- Ta là người thích yên lành an tĩnh, tiểu khách quan chẳng nghe lời khuyên, thì cứ tự tiện giao tranh với đại gia, chứ đừng vu cho già này nhiều chuyện hay can thiệp !

Vừa nói xong, lão bà nhắm kín đôi mắt, y như kẻ tu thiền đang phút trầm tư, Cửu Thiên Hiệp thấy thế cũng không giận nữa, đưa mắt nhìn mục một lần nữa, mới quay đầu đi về phía trước.

Ngay lúc đó, cách năm trăm trượng về phía hữu, dưới lùm cây rậm, có hai cặp mắt xanh biết tỏa ra luồng lực quang chiếu thẳng vào người Cửu Thiên Hiệp dường như muốn rọi từ đầu đến chân.

Cửu Thiên Hiệp nhận rõ bốn tròng mắt liếc này là đôi mắt của Trâu sơn tiên viên Hích Lượng và tên sư diệt Ma diện nhơn, chẳng rõ chúng chờ đợi gì mà trầm tĩnh và khép nép như tuồng lẫn trốn ?

Cửu Thiên Hiệp có cảm tưởng như rơi vào vùng sa mù năm sáu dặm, mờ mịt không hiểu gì cả, chỉ biết đưa mắt nhìn, hết người này đến người khác, nhưng mà, đôi mắt chàng nhìn thấy mọi người đều có một thái độ và hành động hệt nhau, ai ai cũng ngồi xếp tròn, đôi mắt nhắm kín, không một cử động nhỏ, tựa hồ như mùa Trai tịnh dưới mái nhà chùa.

Có phải họ sợ chẳng ? Không, vì mặt họ vẫn an nhiên bình tĩnh !

Hay là họ tạo một âm mưu ? Vẫn không đúng nốt, vì ai cũng yên lặng chẳng có gì khả nghi kia mà !

Bỗng nhiên, một giọng ngáy ngủ ồ ồ vang lên như trâu rống, phát xuất từ cái giá trống củ nát bên thềm Chung cổ lâu.

Cửu Thiên Hiệp bước đến vài bước, tiếng ngáy vẫn vang lên đều đều, chàng lấy làm lạ nhủ thầm:

- Ai thế ? có phải họ cố ý đến đây ngủ hay là một khách lạc đường ?

Cửu Thiên Hiệp rón rén bước lần vào tòa Chung cổ lâu, khi vào đến thềm chàng đưa mắt quan sát, thì có một việc khiến chàng khó nín cười, lại cảm thấy vui vui. Thì ra chàng trông thấy dưới cái giá trống đó, một người nằm ngủ co rút như con tôm gương mặt lại nghiêng đối diện với mặt trống bể, cái mũi phồng ra xẹp vô ngáy phì phì, tiếng ngáy dội vào mặt trống phát ra âm điệu lớn kinh hồn, cái miệng lại điểm thêm một nụ cười thoải mái người này không ai khác hơn chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt, lão ngủ say sưa một giấc ngon lành, Cửu Thiên Hiệp cả cười vội cúi khom người nhìn vào mặt lão Thượng Quan Kiệt vẫn ngáy đều đều, bỗng nhiên đôi mắt ti hí của lão chớp mấy cái đôi môi lại mấp máy thốt ra câu nói nhỏ rút:

- Hãy đề phòng ! Hãy đi đi !

Cửu Thiên Hiệp hiểu ý, chuyển mình bước ra ngoài.

Một lần xẹt như ngôi sao lạc từ trên trời rơi xuống, một bóng người lả lướt giữa không trung từ từ hạ xuống trông rất yếu điệu, quả là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ đáp xuống trước mặt Cừ Thiên Hiệp cách nhau khoảng một trượng đạo cô chẳng nói nửa lời, chỉ đưa đôi mắt long lanh chiếu những tia xuân tình quỉ mị nhìn thẳng vào đôi mắt Cừ Thiên Hiệp dường như có một quái lực thâm gọn thần trí con người.

Cừ Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng lên, tâm thần giao động mãnh liệt, cơ thể bải hoải rả rời, trí óc như mất hết sự thông minh chỉ cảm thấy một sự thềm thuồng nhụ lục vô bờ bến, đôi mắt màu thanh biến thành màu huyết vụ, giương lên nhìn thẳng vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ một cách lố bịch.

Lúc này Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Ngũ Diện Yêu Hồ đã biến đổi, trông phảng phất như một kẻ khác vì chàng thấy rõ đạo cô mặt phấn má hồng, mày ngài mắt phượng, tóc như suối mộng, mũi thẳng dọc dừa, miệng nhỏ môi son mấp má, thở ra hơi xạ hương, thơm tho mùi lan huệ, ẩn trong làn gió thổi đến khiến người chàng có một cảm giác lâng lâng.

Nàng ta vóc người mảnh khảnh, chiếc yếm lụa căng phồng vì hai hòn bông đảo còn ngậm sương mai, lại thêm lưng ong thon nhỏ tạo cho nàng có những đường cong tuyệt mỹ, đôi chân dài đứng như ngọc trụ, bàn tay trắng muốt màu ngà, mười ngón tay duột búp măng trắng ngần như tay tiên nữ ướp lưu ly, thật là một cô gái xuân tình.

Tóm lại, Ngũ Diện Yêu Hồ dưới con mắt Cừ Thiên Hiệp bấy giờ đã biến thành bức tranh vẽ người xuân phụ nhưng tả không hết những vẻ đẹp siêu trần tốt thế của giai nhân.

Cừ Thiên Hiệp như say như ngây, hai chân không còn tự chủ được, mà từ từ bước đến bên Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ mỉm miệng cười như loài yêu mị, một tay áp vào má, một ngón vươn ra để kề môi, còn bốn ngón kia vẫn áp vào má như cũ, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Cừ Thiên Hiệp ! Chàng ! Chàng lại đây

Tiếng nói rất nhỏ như muỗi vo ve nhưng sức thu hút như đã từ thạch hút kim, như ngọc hỏ phác hấp dẫn mắng xà.

Cừ Thiên Hiệp tâm phiền não muộn, đầu choáng váng như say, lại quá ngạc nhiên, vì bên tai chỉ nghe thấy Ngũ Diện Yêu Hồ chiêu hồn hô hoán, chớ không còn nghe tiếng ngáy như sấm của Thượng Quan Kiệt nữa.

Ngũ Diện Yêu Hồ đôi mắt mỗi lúc một tình tứ thêm đôi gót sen nàng di động, nhún nhảy, bước đến bên mình Cừ Thiên Hiệp.

Cả hai đã bước đến sát bên nhau, Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nắm lấy chiếc vai tròn trĩnh của đạo cô. Ngũ Diện Yêu Hồ lại nắm lấy tay chàng siết nhẹ vừa nói nhỏ êm như ru:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng còn nhớ thiết thư để ở đâu chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp hiện giờ đã mất cả tự chủ đôi mắt rực như lửa, nhìn xoi mói vào lồng ngực vào chân tay từ trên xuống dưới khắp cơ thể của Ngũ Diện Yêu Hồ, chàng chớp mắt nói nhỏ:

- Thiết thư ở trong mình ta đây !

Bấy giờ, ba bên bốn bề vô số con mắt nhìn chăm chú vào Cừu Thiên Hiệp. Còn vài ba người chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt, họ không dám nhìn Ngũ Diện Yêu Hồ vì họ sợ chạm phải đôi mắt Mị nhãn cầu hồn thuật của hồ yêu thì đời tàn, vãng cuộc !

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như chim vàng thoát cũi, bằng giọng nói âu yếm yêu ma bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng lấy ra đi, cho em xem qua nào !

Cừu Thiên Hiệp còn chút thần trí ngự trị ở linh đài, nhưng tinh lực dường như không đủ, nên yếu đuối đáp lời:

- Không ! Không thể được ! Ai ai cũng muốn đoạt lấy nó !

Ngũ Diện Yêu Hồ đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ sau ót Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói lả lơi quỷ mị bảo:

- Ừ ! Tại sao thế ! Chàng không yêu em à ! Song em vẫn yêu chàng đắm đuối !

Cừu Thiên Hiệp then thường đỏ mặt, bằng giọng nói thỏ thẻ:

- Ta biết rõ lắm !

Vừa nói dứt, chàng rút bàn tay đặt trên vai Ngũ Diện Yêu Hồ, mà cho tay này vào bọc lấy ra một vật lạ, hướng vào Ngũ Diện Yêu Hồ đưa chuyển qua, vừa hỏn hển nói:

- Đây này ! Nàng hãy cầm đi !

- o O o -